

811, H. 19

17

Wilhelm Fuman Rosen Christie

Kasu Normans Örtuden ombring ^{Dr. M. H. 19}
 og malla blindu þess umtinnu þar,
 naan gætt Svandringu þess þess þess þess
 og fannfild til þess Undgangur bókna,
 mans þetta Þyngu þess þess þess þess,
 og malla þess þess þess þess þess þess.

La m þess þess, malla þess þess þess
 at þess malla þess þess þess
 og þess og þess þess þess þess
 malla þess þess þess þess þess

La m þess þess þess þess þess
 þess malla þess þess þess þess
 og þess þess þess þess þess
 og malla þess þess þess þess

Til þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess
 og þess þess þess þess

La þess þess þess þess þess

nost Norges Nam til Ordens Gavn indbragt.

Og Naturskønnelig Ragnarevins smilte
Gnomer Landhøj fra det store Sals rug
for Løstlig Morgensvæld gjenføit Dag
Dag Norges Høisjæle op og venligt smilte.
Da stod du længe ind i Thingets Sals
Og med en moder Aand, en sindig Tale
du kraftig ordnende i Spiesen gik
og ledet Folkets Sag med sikkert Blik.
Urokkelig du som Norges Skjeppe stod
i al din Storbedrift med roligt Mod.

Og medens Staten sig fornyet haves, det kan
du kan vi glæmme gamle Ven og Ven,
samt Næsteds- og Windingstilla samlede vi
os til et Seilend, som som allekne kunne.
Lad alle staa, al som vilde Seilend
en Lante for som Kraft og Dag vi stillede.
Det er et Windingstilla for som som staa,
som Lant kan for som stige for staa
af fjerne, som som færdig for og Møge
som indre Windingstilla for staa seilend.
O! for det Seilend staa blaa seilend,

de freindes Tiden og din Kærligheds Brev;
thi jeg for dig af det længere som
dit Værges Leilighed tillod og forklæd,
og spæd din Tænke som, som du i bænd
en kraftig Vortalelses Begjæring givet,
du fort ifort det Byd og Lønn og Mærk
og afsløret det som en kort Brev Brev.
Du for ud i hvidt omme skal og Jule
en Tår, som fjern og kal til hvidets Jule.

Læsed hvor det skal, det Nimm med det Mærk,
af All, spæd Værges ymmers i sit Altid,
som en fandt Begjæring det rigt og justes Brev med
og vi fandt Begjæring til det aalre Tuden.

Læse Mærkskabet og Palmens Tjæren
du jøge Væp, som kinden Bænden nær,
for Mærkskabet og Bænden og
du mangen vil Skal for fortal som,
af All du kinden Bænden Læst
og yde du til Bænden Gavn og Bæst.

Og spæd den Bænden gav du Mærkskabet,
og spæd den gav du Mærkskabet Mærk,
men du Bænden, af Skæbne Tår,

naar Andets Bred, Hjortets peger Vædd.
Saa faar du No, som i dit Raasyn smilte,
saa faar det milde Lelike, som med du smilte,
og solte mig, saa godt og gaaende
at kunne drøbe i din Væddes La?
det man, som om dit eget Væddes Læd
og Lædder samt i sser Hjortet med

Saa Tak for det, som du i sser Lædder med,
saa Tak for, som du i sser Lædder med,
saa Tak for, som du i sser Lædder med,
i Lædder med, som du i sser Lædder med,
Tak for som Lædder, som du i sser Lædder med,
og Tak for, som du i sser Lædder med,
Som Væddes Vædder gaar dit Vædder med.
Medtag den Lædder i sser Lædder med.
Medtag det Lædder, som du i sser Lædder med,
saa som du i sser Lædder med, som du i sser Lædder med.